

[P. Mortensen.]

med to Trediedele af den normale Enkeforsørgelse. Udvalget har ment, at Bestemmelsen om 10 Aars Grænsen i nogen Grad virker som en Haardhed, og foreslaar derfor, at Begrænsningen til de 10 Aar skal udgaa. Dette er Indholdet af Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 4.

Ved Lovforslagets § 8 tilsigtes der et Samarbejde mellem Invalidenævnet og Invalideforsikringsretten for at søge passende Beskæftigelsesmuligheder for Krigsinvalider, der er mere end 50 pCt. Invalid. Hertil foreslaas nu ved Ændringsforslag Nr. 3, at ogsaa Krigsinvalideforeningen skal inddrages i dette Samarbejde om at søge saadanne passende Beskæftigelsesmuligheder.

Der er dernæst uden for Betænkningen stillet nogle Ændringsforslag af den højtærede Socialminister, og Udvalget har tiltraadt disse. Efter Nr. 1 og 2 foregaar der en Omfærdigering af hele Fortolkningsspørgsmaalet, saaledes at Socialministerens Fortolkning i Tvivlstilfælde skal være Grundlag for Sagerens Afgørelse. Under Nr. 3 i Socialministerens Ændringsforslag foreslaas, at Loven straks skal træde i Kraft, dog saaledes at Forhøjelsen af Enkeforsørgelsen skal regnes fra og med 1. April. Jeg skal paa Udvalgets Vegne anbefale saavel Ændringsforslagene som selve Lovforslaget til Vedtagelse.

Lorentzen: Selv om vi kunde have ønsket lidt mere i nogle Retninger, vil jeg dog anbefale mit Parti at stemme for Lovforslaget i den nuværende Affattelse, idet jeg har Grund til at tro, at med de Ændringer, der nu vil blive vedtaget, vil der ske det, at Indstillingen over for Invaliderne vil blive en noget anden og bedre, end den har været hidtil.

Socialministeren (Steincke): Idet jeg takker det ærede Udvalg baade for den Hurtighed, hvormed det har arbejdet, og for det Resultat, det er kommet til, skal jeg i øvrigt henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser med et Par enkelte Bemærkninger. For at der ikke skal være nogen Tvivl, vil jeg med Hensyn til Indholdet af det nye Stykke 3, saaledes som det vil blive formuleret efter Vedtagelsen af Ændringsforslaget Nr. 2 af Udvalget, og som den ærede Ordfører omtalte, sige, at det jo kun er i Trangstilfælde, at Enken er berettiget til at faa Enkeforsørgelse. Den ærede Ordfører nævnte ikke dette „i Trangstilfælde“, og for at der ikke senere skal op-

staa nogen Vanskeligheder, selv om det jo tydeligt fremgaar af Loven, synes jeg dog, det herfra skulde siges, at Bestemmelsen kun gælder i Trangstilfælde. Dernæst vil jeg gerne have Lov til lidt udførligere, end den ærede Ordfører gjorde det, at motivere de Ændringsforslag, særlig Nr. 2, som jeg selv har fremsat, og som er tiltraadt af Udvalget. Forholdet er jo dette, at man fra Krigsinvalideforeningens Side principalt ønskede, at der skulde finde offentlig og mundtlig Forhandling Sted for Invalidenævn og Invalideraad, men at jeg som af den ærede Ordfører fremhævet af principielle Grunde, særlig af Hensyn til de Konsekvenser, en saadan Ordning vilde faa for den øvrige Sociallovgivning, ikke har ment at kunne gaa med hertil, hvorimod jeg for at imødekomme de Ønsker, der saaledes har været næret særlig fra Invalideforeningens Side, baade har formet § 5, saaledes som den fremtræder, og desuden har foreslaaet i § 7, at

„Spørgsmaal, hvis Afgørelse beror paa en juridisk Fortolkning af Loven, kan saavel af Invalidenævnet som af Invalideraadet forelægges for Socialministeren, hvis Afgørelse er endelig.“

Imidlertid havde man, saa vidt jeg forstaaer, fra Krigsinvalideforeningens Bestyrelses Side ikke haft den rette Opfattelse af Formaalet med denne § 7, man var bange for, at Invalideraadets Myndighed indskrænkedes herigennem, altsaa at Invalideraadet blev frataget den endelige Afgørelsesret, som det har efter Loven, og at den blev henlagt til Socialministeren, for saa vidt juridiske Fortolkningsspørgsmaal angik. Det var baade Meningen og ikke Meningen, og for klart at sige, hvad Meningen var, saaledes at ogsaa Krigsinvalideforeningens Bestyrelse maatte være klar over, at § 7 var Udtryk for et Ønske om at imødekomme dens Synspunkter, har jeg formuleret § 7 ved Ændringsforslag Nr. 2 saaledes:

„Saavel Invalidenævn som Invalideraad skal i Tvivlstilfælde, inden den endelige Afgørelse træffes, forelægge Spørgsmaal, hvis Afgørelse beror paa en juridisk Fortolkning af Loven.“ — altsaa kun de Spørgsmaal, hvis Afgørelse beror paa en juridisk Fortolkning af Loven — „for Socialministeren, hvis Fortolkning danner Grundlag for Afgørelsen.“

Dermed mener jeg, at enhver Tvivl er udelukket, saaledes at Bestemmelsen altsaa maa forstaaes saaledes, at hvis de afgørende Myndigheder er i Tvivl om, hvorledes Loven juridisk skal forstaaes paa et eller andet Punkt, maa de faa denne Tvivl